

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев-434/04
Бања Лука, 7.3.2006. године**

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија, Стаке Гојковић као председника вијећа, Петра Бајића, Биљане Томић, Стевана Савића и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у правној ствари тужитељице О. К. Д. – Извршни одбор СО, К. Д. – О. К. З. К. Д. коју заступа РЈП Б. Л., Сједиште замјеника у П., против туженог М. Д., кога заступа М. Б., адвокат из К. Д., ради иселења из стана, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Б. Л., Гж-1639/02 од 13.5.2004. године, на сједници одражној 7.3.2006. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у К. Д., П-45/02 од 4.6.2002. године усвојен је тужбени захтјев тужитељице О. К. Д. – И. О. СО К. Д., О. К. З. К. Д., против туженог М. Д. и тужени обавезан да заједно са члановима свог породичног домаћинства се исели из двособног стана у К. Д., те испражњен стан од лица и ствари преда тужитељици, све у року од 15 дана по правоснажности пресуде под пријетњом извршења, уз одлуку да свака страна сноси своје трошкове спора.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Б. Л., Гж-1639/02 од 13.5.2004. године жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужени ревизијом побија другостепену пресуду, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, с приједлогом да се обје нижестепене пресуде преиначе и одбије тужбени захтјев, или да се обје нижестепене пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на ревизију није поднесен, нити се Републички јавни тужилац изјаснио о поднесеној ревизији (чл. 390. ст. 3. Закона о парничном поступку – «Службени лист СФРЈ», бр. 4/77 до 35/91, и «Сл. гласник РС» бр. 17/93 до 32/94, у даљем тексту: ЗПП).

Ревизија није основана.

У тужби тужитељица захтјевом тражи да се тужени са члановима свог породичног домаћинства исели из двособног стана у К. Д. и испражњен стан од лица и ствари преда тужитељици.

Наконведеног поступка првостепени суд је утврдио: да је Општински одбор Савеза удружења бораца народноослободилачког рата (даље. СУБНОР) носилац права располагања и давалац предметног стана на кориштење који је додјелио на кориштење М. Ж. кога је након његове смрти наставила да користи његова супруга М. М., која је почетком ратних дејстава на подручје бивше СР БиХ током 1992. године се одселила код своје дјеце у Ш.; да се тужени у предметни стан уселио мјесеца октобра 1992. године, без рјешења даваоца стана о додјели

предметног стана на коришћење и закљученог уговора о његовом коришћењу; да је Општински одбор СУБНОР-а К. Д. писменим уговором од 9.4.1998. године право давања предметног стана на коришћење пренио на Извршни одбор општине К. Д.; да је тужба у овом спору поднесена првостепеном суду 18.8.1998. године и да тужени одбија да се исели из предметног стана.

Код оваквог стања чињеница нижестепени судови налазе да је Општински одбор СУБНОР-а К. Д. као далацац предметног стана на коришћење писменим уговором 9.4.1998. године то право пренио на орган тужене – И. О., који (уговор) је у складу с одредбом чл. 5. Закона о стамбеним односима и према томе тужитељица је активно легитимисана да од туженог као незаконито усељеног лица тражи његово иселење из стана, па како од његовог усељења у стан октобра 1992. године до подношења тужбе у овом спору 18.8.1998. године није протекао рок од 8 година прописан одредбом чл. 30. ст. 2. и 7. Закона о стамбеним односима, то да је тужени као незаконито усељено лице у обавези да га испразни и позивом на наведене одредбе Закона о стамбеним односима судио тако што је удовољио тужбеном захтјеву.

Оваква одлука је правилна и законита.

Приговор ревизије туженог да је првостепени суд незаконито поступио када је дозволио преиначење тужбе са О. К. З. К. Д. на Општину К. Д., И. О., као тужиоца, није основан.

Одредбом чл. 77. ЗПП, који је био у примјени у вријеме доношења првостепене пресуде (чл. 456. ст. 1. Закона о парничном поступку - «Службени гласник РС»; бр. 58/03 до 74/05, у даљем тексту: ЗПП РС), прописано је да странка у поступку може бити свако физичко и правно лице (ст. 1). Да се посебним прописом одређује ко осим физичких и правних лица може бити странка у поступку (ст. 2.).

Парнични суд може, изузетно, с правним дејством у одређеној парници, признати својство странке и оним облицима удруживања који немају страначку способност у смислу одредби ст. 1 и 2., овог члана, ако утврди да, с обзиром на предмет спора, у суштини испуњавају битне услове за стицање страначке способности, а нарочито ако располажу друштвеним средствима, односно имовином на којој се може спровести извршење (ст. 3.).

Из ове одредбе произилази да недостатак страначке способности представља процесну сметњу. У том случају суд ће у смислу одредби чл. 83. ст. 1. ЗПП позвати тужиоца да изврши потребне исправке у тужби или ће предузети друге мјере да би се поступак могао наставити са лицем које може бити странка у поступку.

У овом случају, првостепени суд је правилно поступио када је позвао заступника О. К. З. К. Д., који је у тужби означен као тужилац, а који није правно лице, које обавља дјелатност у оквиру Општине К. Д., да именује тужитељицу као правно лице, што је овај учинио именујући Општину К. Д. као тужиоца, чиме су отклоњени процесни недостаци у погледу страначке способности, на који начин, а како су то правилно закључили нижестепени судови, је извршена исправка тужбе у погледу страначке способности на страни тужиоца, а не преиначење тужбе у смислу одредби чл. 190. до 192. ЗПП.

Материјално право није погрешно примјењено на штету туженог када је тужбени захтјев тужитељице усвојен.

Нижестепени судови су у поступку утврдили да је на предметном стану носилац права располагања и далацац стана на коришћење Општински одбор СУБНОР-а К. Д., који је писменим уговором од 9.4.1998. године ово право пренио на орган тужене, Извршни одбор, што је у складу с одредбом чл. 5. ст. 2. Закона о стамбеним односима («Службени лист СР БиХ» бр. 14/74 до 36/89 и «Службени гласник РС»; бр. 19/93, у даљем тексту: ЗСО), који се у овом спору има примјенити на основу одредби чл. 12. Устаног закона за спровођење Устава РС («Службени гласник српског народа у БиХ» бр. 21/92), и да је тужени у предметни стан уселио без одлуке даваоца стана на

коришћење као и уговора о његовом коришћењу (чл. 11. ст. 1. и 2. ЗСО), па стога је тужитељица овлашћена на захтјев за његово исељење.

Није основан приговор ревизије туженог да је неблаговремена тужба за његово исељење из предметног стана.

Протеком рока од 8 година (3+5) који је прописан одредбом чл. 30. ст. 2. и 7. ЗСО, губи се право покретања и вођења поступка за исељење лица које се незаконито уселило.

У овом случају, тужени као незаконито уселиено лице у предметни стан се уселио у октобру 1992. године и од тада до подношења тужбе у овом спору 18.8.1998. године није протекао рок од 8 година прописан наведеном одредбом ЗСО, па стога у смислу те одредбе ЗСО, како је речено, тужба у овом спору није неблаговремено поднесена.

Остали ревизиони наводи туженог без утјецаја су на правилност и законитост побијане пресуде.

Према свему изнесеном, не постоје недостаци приликом доношења нижестепених пресуда на које се у ревизији указује, а ни таквих на које овај суд пази по службеној дужности на основу одредби чл. 386. ЗПП, ради чега је ревизију туженог ваљало одбити и примјеном одредби чл. 393. ЗПП у вези с одредбом чл. 456. ст. 1. ЗПП РС, ријешити као у изреци.

Предсједник вијећа
Стака Гојковић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић